

Oh my God: This is it!

[admin](#) | nov 02, 2010

Het muzikale reli-drama [OH MY GOD](#) dat ik vrijdag in de Melkweg in Amsterdam zag, presenteert ons huidige denken over religie met humor en flair. Een denktank van zes afgevaardigden van de grote wereldreligies komt in opdracht van het nieuwe Ministerie van Godsdienst samen om te brainstormen over een revolutionair concept voor één nieuwe religie die alle andere overbodig maakt. Deze 'Uitverkorenen' nemen de helse taak op zich om samen de moderne moraal te herdefiniëren, maar lopen daarbij voortdurend tegen de grenzen van de eigen heilige huisjes aan.

Door: **Ceylan Pektas-Weber**

Bepaalde scènes bleven me dit weekend bezighouden en raakten bovendien steeds meer verweven met vandaag: 2 november. In 2004 was dit de dag waarop Theo van Gogh op gruwelijke wijze door een jonge moslimman werd vermoord. Sindsdien is die moslimman voor velen de vereenzelviging van 'onze gepolariseerde samenleving' of 'het multiculturele drama'. Of het bewijs dat de islam inherent politiek, radicaal en gewelddadig is.

Het minst succesvolle moment in de voorstelling vond ik het zingen van de islamitische geloofsgetuigenis terwijl de zangeres in een gouden mini-jurk, achter een doorzichtig gordijn in verschillende sensuele poses op een tafel lag. Waarschijnlijk was dit het meest blasfemische element in de voorstelling, maar het was vooral gezocht en slap leengoed van *My Submission*. In combinatie met het gegeven dat uiteindelijk alleen de moslim 'niet zo ver kwam' dat hij mee kon gaan met het nieuwe revolutionaire concept, bevestigde dit bovendien dat we na zes jaar kennelijk geen stap verder voorbij de bestaande clichébeelden kwamen.

Sterker, de beelden die we van elkaar hebben en het daaraan verbonden gedrag, verstenen steeds verder. Dat geldt niet in de laatste plaats voor het beeld dat moslims van de Nederlandse samenleving hebben. De verkiezingsuitslag, een kabinet met gedoogsteun van de PVV, de uitspraken van premier Rutte over het verschil tussen mensen met een Zweedse tweede nationaliteit of een Turkse, leiden tot steeds diepgaandere deceptie. Moslims klagen terecht over het kortzichtige beeld dat er in brede lagen van de bevolking over ons bestaat. Zondag nog zei iemand: "Dan moeten ze zich laten horen!" Hoe zat zijn we die woorden, want hoe vaak lieten we ons al horen!

Maar er is ook een andere kant. Toen ik enkele weken geleden Hoog Catharijne binnenliep, overviel me een beeld dat zich niet anders laat omschrijven als 'een zee van hoofddoeken'. Na een speurende tweede blik bleek het aantal vrouwen met hoofddoek inderdaad minstens zo groot als het aantal vrouwen zonder. Ik draag zelf een hoofddoek. Toch bekwam mij een gevoel van vervreemding en realiseerde ik me hoe sterk het straatbeeld in sommige delen van Nederland in korte tijd veranderde. En als dit al zo'n vervreemdend effect op mij heeft, hoe zal dat dan zijn voor mensen die de islam inderdaad alleen van buitenaf zien en ervaren?

Uiteraard zijn er plausibele verklaringen voor deze ‘explosie van zichtbaar moslim-zijn’. Bijvoorbeeld als reactie op hoe moslims zich hier nu bejegend voelen. Maatschappelijke verschijnselen bestaan echter zelden uit één dimensie en vragen doorgaans om complexe, genuanceerde antwoorden. Evenmin als de crew van *OH MY GOD* heb ik dan ook een realistisch ‘revolutionair idee’ om snel aan de huidige tegenstellingen voorbij te geraken.

OH MY GOD verwijst uiteindelijk naar *This is it*; de documentaire over de slottournee van Michael Jackson. Hilarisch, maar met liedjes als ‘*Heal the World*’ gaan we dit pleit niet winnen. Naast de zogenoemde hardcore ‘islambashers’ of de zogenoemde ‘radicale moslims’, verlangt immers intussen het merendeel van de bevolking naar erkenning van het eigen heilige huisje. Naar veiligheid en waarborging van de eigen particuliere rechten.

Misschien kunnen we op deze 2 november – terwijl die gruwelijke moord op de Linnaeusstraat in Amsterdam voor de zesde keer herdacht wordt – onszelf wel kritisch bevragen over onze eigen opvattingen over ‘rechten’ en ‘de ideale samenleving’. In plaats van deze dag weer zo snel mogelijk achter ons te willen laten, na te denken over de vraag hoe we de kalk of het beton dat ook onze moslimhoofden, lichamen en harten steeds verder dreigt te bedekken, weer zullen afbikken.

Ceylan Pektas-Weber is hoofdredacteur van Nieuwemoskee

Geplaatst in: [Opinie](#)

Tags: [geschiedenis](#) • [identiteit](#) • [kunst en cultuur](#)